Frækt Spil

Lucy Felthouse

Kapitel 1

Mallory Scott fik øje på gruppen, hun var på udkig efter, straks hun trådte ind i hotelbaren. Hun behøvede ikke engang at lede. De var så højrøstede og ubehagelige, at de nærmest skreg på opmærksomhed.

Efter Mallorys mening var det dumt. Hvis man havde gang i et internationalt diamantfupnummer, ville man vel holde lav profil?

Det var de fyre åbenbart skideligeglade med. Ikke alene vakte deres opførsel opmærksomhed, lod hun mærke til, eftersom de andre gæster sendte dem lejlighedsvise blikke. De fremførte sig også som rige svin, der forlangte den dyreste champagne, østers og kaviar, som penge kunne købe. Den overvældende arrogante opførsel fik hendes pis i kog, men hun trøstede sig selv med, at når hun var færdig med dem, så var deres fremtid ikke lys.

Hun stilede mod et bord, hvor hun kunne overvåge dem, men delvist gemt bag en søjle rystede hun på hovedet. Hvordan de havde formået at holde deres multimillionkroners forfalskningsoperation skjult så længe, var et mirakel.

Ikke at det betød noget. De kunne have den strammeste militærdisciplin, og alligevel ville hun finde en måde at pågribe dem på. Det var hendes arbejde, og hun var god til

det.

I flere år nu havde hun med stor succes infiltreret illegale organisationer og derefter nedbrudt dem indefra. De kriminelle indså ikke, hvad der skete, før det var for sent, håndjernene havde klappet, og de var nærmest på vej i fængsel.

Dette projekt var dog anderledes fra, hvad hun normalt arbejdede med.

Tidligere missioner havde som regel inkluderet terrorister, kidnapninger, narko, menneskehandel og den slags. Nu var hun her, fordi det var umuligt at sende politi eller militær efter svindlerne. Ikke under disse særlige omstændigheder.

For at være mest muligt effektiv skulle Mallory infiltrere organisationens top og opnå deres tillid – eller nok tillid til at lade hende snuse rundt og skaffe beviser, så de kunne dømmes.

Den anden metode med at storme ind for at stoppe terroristerne og redde folk fra dem var vigtig, men det skadede kun en lille del af organisationen. Det var vitalt, at de fik ram på dem alle, fra den øverste chef til pengemændene og helt ned til håndlangerne, der udførte det grove arbejde. Som bonus ville retfærdigheden ske fyldest over for alle ofrene, der var blevet fanget i svindlernes net, når de skyldige fik deres straf.

Det var et farligt, men meget tilfredsstillende job, og

Mallory kunne ikke se sig selv lave andet. Hun elskede adrenalinrusen og udfordringen. Netop udfordringen var præcis derfor dette job var så forskelligt fra andet, hun havde lavet, fordi det på papiret *ikke* så ud som en udfordring. Det sidste års arbejde med at indsamle beviser, selv om de endnu ikke kunne sætte ansigt på forbryderne, var gjort i det skjulte uden brug af undercoveragent. Nu drejede det sig om at finde ud af hvor og hvornår, så svindlerne kunne fanges med fingrene i kagedåsen. Det burde være simpelt, men de var usædvanligt forsigtige. En af deres specialiteter var hacking, så det nyttede ikke noget at prøve trænge ind i mails, telefoner eller internethistorik. Det var de for smarte til, så nu var der kun den gammeldags måde tilbage.

Sex. Eller rette at bruge løftet om samme.

Det var Mallorys mission at tiltrække sig én af mændenes eller kvindernes, hvis de var til den side, opmærksomhed og derefter langsomt udnytte det forhold, hun byggede op, til egen fordel, så hun fik de oplysninger, hun havde brug for.

Det var der, Mallory var nu, klædt i latterligt dyrt designertøj, halvskjult bag en søjle i baren på en af Amsterdams mest eksklusive hoteller.

En mindre erfaren agent ville nok ikke kunne se idéen i at skjule sig, da pointen var at tiltrække sig opmærksomhed fra et af bandens medlemmer. Men det

her var det, hun var bedst til, og hun vidste, at det arbejde, som hun lagde i det nu, ville betale sig i det lange løb.

Inden hun så meget som glippede med øjenvipperne i svindlernes retning, skulle hun identificere sit mål. Det var nytteløst at bruge tid på at flirte med manden for så at opdage, at han var til mænd eller gift og tro. Det ville tiltrække den forkerte slags opmærksomhed.

Når de bemærkede hende, skulle det være af den rigtige grund og på *hendes* præmisser. Hvis de lugtede lunten, ville hele operationen blive sprængt ad helvede til.

Hun ville overvåge dem, se tiden an, og når hun besluttede sig for, hvem der skulle være hendes offer, ville hun sætte ind med nådestødet, i overført betydning. Drab var ikke i jobbeskrivelsen, men hun var i stand til at dræbe i selvforsvar eller for at beskytte andre. Hun var ikke en koldblodig morder. Hun var meget mere end det, hun var noget, som de ikke så komme.

Hun tog det læderindbundne drinkskort og brugte det som skjul, alt imens hun iagttog omgivelserne. Selvfølgelig havde hun allerede studeret stedets indretning, da hun gik fra indgangen og hen til bordet, hvor hun nu sad, men før hun gav det udvalgte mål hele sin opmærksomhed, ville hun være sikker på, at der ikke var en skjult vagt i baren, der havde til opgave at holde øje med sådan nogen som hende. Det tvivlede hun på – de brugte normalt hyrede idioter, når det var absolut nødvendigt – men det betalte

sig altid at være på vagt.

Gudskelov var stedet ikke stort, så hun skulle ikke holde menukortet foran ansigtet i uendelighed. Det ville virke mistænksomt, men alligevel blev hun bekræftet i, at der ikke var andre, der holdt øje med hendes mål. Hun klappede menukortet sammen med et lille smæld, og på magisk vis dukkede én flot tjener på cirka hendes alder frem ved hendes side.

"Goddag frue," sagde han på hollandsk, et sprog, hun heldigvis talte flydende.

Han kunne sikkert skifte til engelsk uden problemer – hollænderne var kendt for deres fremragende beherskelse af det engelske sprog. Det var nok også et krav i jobbeskrivelsen at være tosproget, men hun ville ikke påkalde sig interesse, hvis hun talte hollandsk.

"Hvad kan jeg finde til Dem?"

Hun havde faktisk ikke studeret menuen, men drinks var næsten de samme verden over, og hun var aldrig gået galt med en klassiker, om den var på listen eller ej. "Hej," svarede hun på hollandsk. "Jeg vil gerne bede om en Manhattan."

"Godt valg, frue. Den kommer straks."

"Mange tak." Hun sendte ham et stort smil. At flirte lidt kunne vise sig at være en god idé, hvis hun senere fik brug for ham.

Hun overvejede sit næste træk, mens hun ventede på

drinken. Gruppen, som hun stadig holdt øje med, havde fået deres østers og kaviar og var fortsat højlydte og irriterende.

Hun sukkede over deres opførsel. Det var vel en af fordelene ved at opholde sig på et førsteklasses hotel. Penge talte et universelt sprog, og ledelsen vidste, at tilfredse gæster ville fortælle deres venner om stedet, og det ville give flere kunder. Her fik penge virkelig hjulene til at dreje rundt.

Hun holdt øje med dem uden at stirre direkte. Ingen grund til at påkalde sig deres interesse endnu. Igen, det var usandsynligt, at de lagde mærke til hende, selv om hun strippede og gik splitterravende nøgen forbi dem. De var i deres egen boble af champagne, og jo mere vin de indtog, jo mere højlydte blev de, hvilket ikke alle gæster i baren var vilde med.

Mallory trak på smilebåndet, da en vred mand var på vej op af stolen, men kvinden ved hans side stoppede ham med en hånd på hans arm og en lille hovedrysten.

Mallory kunne godt forstå hende. Det kunne godt være, at det var et af de fineste hoteller i Holland, men det betød ikke, at fulde gæster ikke blev aggressive, endda voldelige, hvis de blev konfronteret. Hun overvejede et øjeblik at puste til ilden, måske kunne det hjælpe hendes mission lidt.

I det samme kom tjeneren med hendes drink. ”En

Manhattan til fruen," sagde han høfligt og satte drinken på bordet.

"Fantastisk. Tak." Bevidst så hun over på den larmende gruppe og derefter på tjeneren igen med et uskyldigt udtryk i øjnene. "Det er ikke for at skabe ballade, men er det muligt at gøre noget ved *de* mennesker derovre," spurgte hun stille. "De ødelægger den gode stemning. Jeg må indrømme, at det er ikke, hvad jeg forventer af et så fint hotel."

Tjeneren, Erasmus, så hun på hans navneskilt, smilede stramt til hende. "Det er der allerede taget hånd om, frue. Vi arbejder på sagen. Drinken er på husets regning som en undskyldning for de gener, som De måtte have haft. Vi håber selvfølgelig, at det gør situationen tålelig."

"Åh, tusinde tak, Erasmus," sagde hun med sin mest indsmigrende stemme og sit mest uskyldige udtryk i ansigtet. "Jeg håber, det er i orden, jeg bruger dit navn. Det var bestemt ikke min mening at være en vanskelig kunde, det er bare …" Hun sluttede med et dybt suk.

Erasmus bukkede elegant. "*Du* er bestemt ikke en vanskelig kunde, frue. Det har været en fornøjelse, og selvfølgelig må du kalde mig Erasmus. Hvis der er det mindste, du har brug for, så sig endelig til. Det vil være mig en glæde at hjælpe dig." Han smilede, inden han drejede om og gik.

Mallory beundrede hans bagdel, indtil han forsvandt

bag baren, og hun kunne ikke skjule et smil.

Hvis hun ikke læste ham forkert, så havde han haft et glimt i øjet og et tryk på *dig,* da han sagde det sidste. Hun regnede med, at han kunne blive hende nyttig, og hun overvejede at lokke oplysninger ud af ham, måske få adgang til dele af hotellet, hvor hun som gæst ikke var velkommen.

Jo mere hun tænkte over det, jo mere var hun overbevist om, at han ville være perfekt til lidt sjov uden for arbejdstiden. Målet, lige meget hvem af svindlerne det blev, var uden for rækkevidde lige nu.

Det så ud til, at hendes eventuelle mål og hans venner var ved at blive eskorteret ud fra baren, og med den mængde alkohol, de havde indtaget, ville de være berusede i lang tid. Derefter ville tømmermændene sætte dem ud af spillet i flere timer.

Det gav Mallory tid til at lære hotellets indretning og dets rutine at kende, for ikke at glemme personalet.

Især én bestemt.

Hendes smil blev med ét større.

Kapitel 2

Mallory blev ikke det mindste forbavset, da det senere bankede på hendes dør. Diskret havde hun skrevet sit værelsesnummer på en gammel kvittering og efterladt den på bordet i baren, men det havde været en åbenlys invitation. Især da drinken var på huset regning og ikke skulle skrives på værelset.

Hun tænkte, at hvis han var smart nok til at forstå hintet, så fortjente han også et knald. Hvis ikke, tja, så var det hans tab, ikke?

En mand var ikke en nødvendighed for hende. Hvis hun havde brug for en orgasme, så var højre hånd altid tilgængelig.

Hun gik væk fra vinduet, hvor hun havde nydt udsigten ud over byen, og mod døren. Silkekåben fik et kritisk blik, mens hun gik. Bare fordi hun dybest set havde inviteret ham op på sit værelse til sex, ønskede hun ikke at virke desperat, selv om hun havde ventet på ham.

Hun kiggede gennem dørspionen – i hendes profession kunne man aldrig være for forsigtig – og smilede, da hun så, at det var den mand, hun havde ventet på. Hun blev ved med at smile, da hun åbnede døren, og gik øjeblikkeligt et skridt tilbage, så han kunne komme ind.

Det ville nok ikke være velanset, hvis nogen så ham uden for hendes dør. Hun havde ikke brug for problemer, kun sex, og hun ønskede ikke, at han fik problemer, fordi han indlod sig med en gæst.

Erasmus så til begge sider, inden han gik over dørtrinet, så han havde fanget hendes mening med invitationen.

Åbenbart var han klog, for han havde medbragt en flaske champagne og to glas. Det gav ham jo også en undskyldning, hvis nu han blev set, men altså … champagne var jo altid en god idé.

"Hej," sagde hun på hollandsk og lukkede døren bag ham. "Jeg er glad for, at du kom."

Han var halvvejs gennem rummet, da han drejede hovedet. "Hej. Ja, det er jeg også. Det har været en … interessant dag." Han satte flasken og glassene på sofabordet, inden han vendte sig, og interessen var tydelig i hans ansigt, da han så på hende. "Jeg blev glad for at finde … invitationen."

"Og jeg er glad for, at du tog imod den."

"Du …" Hans ansigt udstrålede utilpashed, hvilket forvirrede Mallory, og han rettede opmærksomheden mod gulvet. "… jeg kender ikke dit navn."

Mallory slog hånden over munden, idet hun håbede, at han ville se det som overraskelse i stedet for hendes forsøg på at skjule et smil over sin forglemmelse. Hun havde været så fokuseret på opgaven med at overvåge

svindlerne, at hun ikke havde haft tankerne helt med i flirten med den flotte tjener.

I håb om at hun havde et passende udtryk i ansigtet, tog hun sin hånd fra munden og gik et skridt nærmere ham. "Det er jeg ked af, Erasmus. Det var en forglemmelse. Mit navn er Bea Winchester." Løgnen flød så let over hendes læber, at selv en kollega i efterretningstjenesten ville tro på hende. Hun hadede at lyve for Erasmus – han var ikke grunden til, at hun var her, selv om han var en behagelig adspredelse – men det var det nødvendigt at opretholde hendes alias. Desuden, hvis han nu skulle blive nysgerrig på et tidspunkt, kunne han nemt tjekke hendes navn på hotellets computer og se, hvilket navn hun var tjekket ind under.

Han lukkede yderlig afstand mellem dem og rakte hånden ud mod hende. "Det er mig en fornøjelse at møde dig, Bea Winchester."

Hun tog hans udstrakte hånd og blev overrasket over, at han, i stedet for at trykke den, vendte den. Langsomt førte han den op til munden og trykkede de varme læber mod hendes knoer. Gestussen sendte et skud af ophidselse gennem hende, da han holdt kontakten mellem dem et øjeblik, inden han slap.

"I-i lige måde," tvang hun over læberne, mens hun kæmpede en kamp med at få følelserne under kontrol. Det lignede ikke hende at lade sig påvirke af et andet

menneske, men skæbnen drillede ind imellem, og sandheden var, at han havde overrasket hende, og det forundrede hende. I sin lange tjeneste havde hun se meget og så mange sider af den menneskelige natur, at overraskelser næsten var umulige. Hun noterede sig, at hun skulle holde et vågent øje med ham. Hun havde ikke mistanke om, at han var andet end det, han sagde, bartender og tjener, men igen, det var muligt, at hun ikke var den eneste efterretningsofficer, der overvågede svindlerne.

Deres aktiviteter var vidtrækkende, og flere lande havde dem under lup med det formål at fange dem. Ikke mange af dem ville indgå i et samarbejde med englænderne for at gøre netop det. England havde lige så mange fjender, som de havde allierede.

"Nå," sagde hun muntert og gik over til sofaen med bevidst vuggende hofter, mens hun håbede på, at det kunne distrahere ham fra hendes forlegenhed. "Det var en rigtigt god idé med champagnen. Skal vi?"

Erasmus var fulgt efter hende over til sofaen. Han bøjede sig efter flasken og med en finesse, der kom fra hans arbejde, lirkede han proppen af og fyldte et glas, som han tilbød hende med et skævt smil.

"Mange tak." Hun gengældte smilet og ventede, til han havde skænket i sit eget glas, før hun overhovedet overvejede at smage. Der var en chance for, at boblerne var

forgiftede, eller at der var hældt bedøvelse i. Hun var irriteret over, at hun altid var nødt til at tage den forholdsregel at forudsætte, at alle hun mødte, kunne være ude på at slå hende ihjel, men det var et instinkt, der havde reddet hendes liv mere end en gang. Det var efterhånden så indgroet i hendes vaner, og hun ville nok blive ved med at se sig over skulderen, når hun var gammel og grå.

Heldigvis så det ikke ud til, at Erasmus lod sig mærke med noget. I stedet, da han havde hældt op til sig selv, satte han sig over for hende og lænede sig frem, inden han løftede glasset. "For nye venner," sagde han og blinkede til hende.

De skålede forsigtigt og smilede til hinanden, inden de begge lænede sig tilbage. Mallory lagde benene over kors, mens hun, med vilje, gjorde meget ud af at trække kanten af silkekåben ned, samtidig med at hun holdt øje med Erasmus ud ad øjenkrogen, men han gjorde ikke noget usædvanligt. Han så fuldstændigt afslappet ud – eller så afslappet som en mand, der var på en fremmed kvindes hotelværelse for at få sex, kunne være – mens han drak en tår og sank.

Mallory bestemte sig for, at det var sikkert nok, og tog også en tår. Hun stønnede, da boblerne fik hendes smagsløg til at eksplodere i ren nydelse.

Hun sank og smilede til Erasmus. "Mmh, det er en god champagne, Erasmus. Godt valg. Hvad er det for en?" Hun

lænede sig frem og drejede flasken, så hun kunne se etikken.

Det var ikke hendes spidskompetence, men det så ud til at være en middelklasses champagne, hvilket var præcis, hvad hun forventede af én med Erasmus' indkomst. Han arbejdede godt nok på et eksklusivt hotel, så han løn var sikkert til den gode side, men han rullede sig nok ikke i millioner. Hvis han havde købt den dyreste, ville hun være mistænksom. Det ville indikere, enten at han løj om, hvem han var; den var stjålet; eller at han havde købt den på hendes værelsesnummer.

Den oplysning skrev hun sig bag øret og besluttede sig for, at han var den, som han gav udtryk for. Hvis det havde været hans intention at skade hende, ville han have gjort det nu.

Hun slap flasken og lænede sig tilbage, da hendes blik indfangede hans. Hendes hjerte hoppede et slag over af udtrykket i hans ansigt. Der var ikke skyggen af tvivl om, at han ikke tænkte på at gøre hende ondt.

Han sendte hende et stort smil, og uden ord fortalte han, at han værdsatte hendes udseende, dog uden at være vulgær. Et hurtigt blik ned over sig selv fortalte hende, at han havde haft en fin udsigt der, hvor kåben gabte, da hun bukkede sig frem og undersøgte flaskens label. Silkekåben var ikke designet til anstændighed, selv om hun havde trukket den ned.

Begæret, der havde summet, siden hun havde skrevet værelsesnummeret ned, forstærket af det lille håndkys, som han gav hendes hånd før, brød nu ud i flammer. Hun gengældte hans smil, inden hun drak det sidste af boblerne. Det var stadig tidligt på aftenen, så resten af flaskens indhold kunne drikkes senere efter forhåbentligt flere omgange sex. Ingen af dem havde en forestilling om, at de var her med andet formål, og derfor var snak overflødigt.

De kendte hinandens navne, hvad mere skulle man vide? Og hvis hun skulle være helt ærlig over for sig selv, så var det, at han havde fået hendes navn, kun af ren høflighed.

Uden et ord rejste hun sig, stadig med glasset i hånden. Hun greb flasken med den anden hånd og gik mod soveværelset, vel vidende at han ville følge efter. Hun stilede direkte hen til sengebordet og satte flasken. I hendes stille sind krydsede hun fingre, da hun åbnede skuffen, og jublede indeni, da hun så pakkerne med kondomer, men det ville have overrasket hende, hvis de ikke havde været der. Det var et førsteklasses hotel i Amsterdam – de elskede sex her – byen havde for guds skyld en butik, der hen Kondomeriet.

Et smil bredte sig på hendes læber, da hun greb en håndfuld og lagde dem ved siden af champagneflasken, inden hun lukkede skuffen.

Et fnys af latter fik hende til at dreje rundt.

Erasmus stod på den anden side af sengen, hvor han havde stillet glasset fra sig på natbordet. Hans blik skiftede mellem hendes og bunken af kondomer, inden han hævede øjenbrynene. "Du har høje forventninger, Bea."

Hun trak på skuldrene. "Hvad skal jeg sige? Sigt efter månen. Hvis du misser, så lander du mellem stjernerne."

Klukkende gik han rundt om sengen. Han stoppede, så der var luft mellem dem. Det var, som om han ventede på tilladelse til at fortsætte.

Mallory rakte ud og greb om hans håndled, inden hun trak ham ind til sig. Hun så op i hans øjne. "Jeg er sikker på, at du ikke skuffer mig, Erasmus," mumlede hun.

Han trak sin hånd ud af hendes greb og lod den glide om hendes talje, mens den anden hånd viklede sig ind i hendes lange, blonde hår. Han lagde panden mod hendes. "Jeg vil gøre mit bedste for at imponere dig, smukke Bea," sagde han og kyssede hende.

Mallory lod begæret tage over, hendes hjerne, hvis den ikke lukkede helt ned, gik som minimum på standby, og hun slappede af ind i hans omfavnelse. Hvis hans måde at kysse på var et hint om, hvordan han var som elsker, så var hun overbevist om, at han ville opfylde alle hendes forventninger.

Hans læber gled sensuelt over hendes og fik hurtigt begæret til at flamme op. Et øjeblik efter flyttede hans hånd

sig fra hendes ryg til den ene balle og pressede hende op mod hans erektion, mens hans tunge fandt ind i hendes mund. Hun åbnede villigt op og lod tungen danse en forførende dans med hans, der snart fik dem begge til at stønne tungt og gispe efter vejret.

Mallory trak sig væk med en dyb indånding og fyldte lungerne med tiltrængt luft, mens hun blinkede.

Erasmus så lige så omtåget ud, men så ud til at komme sig hurtigere end hende. Blidt slap han hende, og hånden flyttede sig til hendes lænd og løsnede bæltet, der holdt sammen på hendes kåbe. Han smilede frækt, da han gav stoffet et lille skub, hvorved det gled ned ad hendes skuldre og videre ned ad armene, inden det faldt ned på gulvet.

Han slugte hendes lingeri med øjnene og løftede bryn. ”Smukt, men det bliver endnu smukkere, når det er væk.”